

Sygn. akt I C 1014/15 upr.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 10 października 2014 r. (data prezentaty biura podawczego Sądu) powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego M. B. kwoty 1.979,54 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 października 2013 r. do dnia zapłaty a nadto kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że strony procesu łączyła umowa zawarta w dniu 05 czerwca 2012 r. o całkowitą obsługę serwisową nr 114/F/12, zgodnie z którą powód zobowiązał się do świadczenia usług utrzymania w stanie przydatnym do użytku urządzenia o nazwie X. (...) oznaczonego nr (...), za comiesięcznym wynagrodzeniem, obliczanym jako iloczyn stawki za kopie i liczny wykonanych kopii w danym miesiącu. Powód dowodził, że świadczył usługi zgodnie z umową; pozwany nie składał żadnych zastrzeżeń i reklamacji. Pozwany płacił powodowi wynagrodzenie zgodnie z umową za wyjątkiem jednej faktury o nr (...). Powód podał, że w dniu 14 listopada 2013 r. rozwiązał umowę z pozwanym, po czym w dniu 04 czerwca 2014 r. wezwał pozwanego do dobrowolnej zapłaty kwoty, na którą opiewała ww. faktura. Mimo wezwania pozwany nie zapłacił dochodzonej kwoty.

(pozew – k. 3-5).

Postanowieniem z dnia 23 października 2014 r. wydanym w sprawie o sygn. akt IX GC 4373/14 Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w W. IX Wydział Gospodarczy przekazał niniejszą sprawę tutejszemu Sądowi, jako właściwemu rzeczowo oraz miejscowo.

(postanowienie – k. 38-40).

W dniu 30 stycznia 2015 r. w sprawie o sygn. akt II Nc 2366/15 Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodny z żądaniem wskazanym w pozwie z dnia 10 października 2014 r.

(nakaz zapłaty – k. 50).

Powyższy nakaz zapłaty został skutecznie zaskarżony sprzeciwem przez pozwanego M. B.. W sprzeciwie pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Ustosunkowując się do wywiedzionego roszczenia, pozwany zarzucił, że reklamował i składał zastrzeżenia co do realizacji umowy przez powoda. Nagminne było spóźnianie się przez powoda z realizacją zamówień na dostawę zamawianych przez pozwanego tonerów. Powód naraził pozwanego na szkodę, bowiem nie mógł on w stanie realizować zleconych mu zamówień – wydruków zleconych mu przez klientów. Kulminacyjnym punktem współpracy pomiędzy stronami było zamówienie złożone przez pozwanego w dniu 25 października 2013 r. na tonery, potwierdzone przez samego powoda. Tego samego dnia, pozwany otrzymał wiadomość w formie e-mail od powoda o wstrzymaniu usług serwisowych świadczonych przez powoda. W ocenie pozwanego przyczyną wstrzymania świadczonych przez powoda usług była odmowa podpisania przez pozwanego aneksu do umowy zaproponowanego przez powoda. Aneks ten miał na celu wypowiedzenie stawek i wprowadzenie nowych znacznie wyższych cen, które w żaden sposób nie były do zaakceptowania przez pozwanego. Pozwany musiał ostatecznie zamknąć prowadzoną przez siebie działalność gospodarczą. Pozwany zarzucił również, że pełnomocnik powoda nie mógł skutecznie wypowiedzieć łączącej strony umowy, bowiem nie posiadał odpowiedniego pełnomocnictwa do czynności materialnoprawnych. Pozwany zarzucił powodowi nadużycie prawa podmiotowego zgodnie z art. 5 k.c. W jego ocenie powód naruszył w niniejszej sprawie zasadę wolności gospodarczej i wykorzystał swoją dominującą pozycję, zarówno na gruncie postanowień umowy serwisowej jaki i jej realizacji.

(sprzeciw – k. 58-59v).

Do zamknięcia rozprawy strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W dniu 05 czerwca 2012 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (dalej jako – „powód”) oraz M. B. (dalej jako – „pozwany”) zawarli umowę o całkowitą obsługę serwisową nr 114/F/12. Na jej podstawie powód, jako zleceniobiorca zobowiązał się do świadczenia usług utrzymania w stanie przydatnym do użytku urządzenia o nazwie X. (...) oznaczonego nr (...), przy zachowaniu jego parametrów technicznych zgodnych ze specyfikacją producenta lub specyfikacją (...) wskazaną w załączniku nr 3 do umowy, przez okres obowiązywania umowy, wskazany w § 10 ust. 1 umowy, tj. 60 miesięcy (§ 2 ust. 1 umowy; załącznik nr 1 do umowy). Do obowiązków powoda należało również usuwanie awarii przedmiotowego urządzenia oraz dostarczanie, na żądanie pozwanego, jako zleceniodawcy, materiałów eksploatacyjnych, w ramach opłaty określonej w § 9.1 umowy (§ 2 ust. 2 umowy).

Materiałami eksploatacyjnymi były z kolei materiały oraz części podlegające zużyciu lub wymianie w toku pracy przedmiotowego urządzenia, bądź też kończy się ich termin ważności. Podlegały one wymianie lub uzupełnieniu przez użytkownika urządzenia lub specjalizowany serwis (...). Do materiałów eksploatacyjnych nie zaliczało się papieru oraz zszywek (§ 1 pkt 1 umowy).

Dostawa materiałów eksploatacyjnych odbywać się miała na bieżąco, na żądanie pozwanego zgłoszone powodowi w formie elektronicznej bądź telefonicznej, po zużyciu materiałów eksploatacyjnych przez pozwanego. Powód na gruncie tejże umowy nie zaopatrywał pozwanego w materiały zapasowe (§ 2 ust. 3 umowy).

Do kategorii materiałów zapasowych strony zaliczyły m.in. tonery, bębny, utrwalacze, jak również pojemniki na zużyte tonery (§ 1 pkt 5 umowy).

Powód zobowiązany był podjąć czynności objęte umową w celu usunięcia zaistniałej awarii przedmiotowego urządzenia w czasie wskazanym w załączniku nr 1 do umowy. Czas podjęcia czynności przez powoda, mógł ulec wydłużeniu o niezbędny czas dojazdu (...), jak również w przypadku nieprzewidzianych utrudnień w dojeździe ekipy serwisowej (...). Powyższe zobowiązanie nie obejmowało jednak konserwacji przedmiotowego urządzenia oraz dostawy materiałów eksploatacyjnych, które miały być realizowane następnego dnia roboczego po zgłoszeniu żądania powoda, jeżeli zostało ono złożone powodowi do godziny 14:00. Przy każdorazowym zgłaszaniu przez powoda żądania dostarczenia materiałów eksploatacyjnych, powód zobowiązany był podać nr seryjny oraz stan licznika urządzenia, którego zgłoszenie dotyczy. Podjęcie przez powoda czynności poza godzinami pracy wskazanymi w załączniku nr 2, wiązać miało się z koniecznością poniesienia przez pozwanego dodatkowych opłat, wskazanych w aktualnym cenniku powoda (§ 3 ust. 1 umowy).

Na podstawie umowy powód nie ponosił odpowiedzialności za utracone korzyści pozwanego ani straty pośrednie poniesione przez pozwanego. Całkowita odpowiedzialność powoda z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, jak również z innych tytułów prawnych związanych z umową lub jej wykonaniem, w tym z tytułu kar umownych z jakiegokolwiek tytułu (...) ograniczona była do kwoty stanowiącej sześciokrotność opłaty miesięcznej brutto za minimalną liczbę kopii/wydruków, o której mowa w załączniku nr 2 do umowy (...). (§ 5 ust. 2 umowy).

W § 9 ust. 1 i 2 umowy strony określiły wysokość wynagrodzenia przysługującego powodowi od pozwanego za świadczenie usług. Powodowi należne było wynagrodzenie w postaci opłaty miesięcznej za deklarowaną miesięczną liczbę kopii/wydruków oraz opłaty za kopie/wydruki wykonane ponad deklaratywną miesięczną liczbę kopii/wydruków, wskazane w załączniku nr 2 do umowy. Kopie/wydruki dwustronne liczone miały być jako dwie kopie/wydruki. Opłata miała być naliczana miesięcznie i obliczona w PLN (walucie polskiego złotego) według średniego kursu waluty Euro obowiązującego w dniu wystawienia faktury, ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski. W wypadku, gdy nie doszłoby do zadeklarowania miesięcznej liczby kopii/wydruków, opłata miała być naliczana za każdą kopię/wydruk według stawki za kopię/wydruk wykonane ponad deklarowaną miesięczną liczbę kopii/wydruków, zgodnie z załącznikiem nr 2 do umowy.

Termin płatności ww. wynagrodzenia wynosił 14 dni od daty wystawienia faktury przez powoda. Jeżeli pozwany nie otrzymałby faktury do 21 dni od zakończenia okresu rozliczeniowego, którego faktura dotyczy, niezwłocznie miał obowiązek powiadomić o tym powoda telefonicznie i na piśmie (§ 9 ust. 10).

W myśl § 11 ust. 1 umowy, powód miał prawo wstrzymać się z realizacją swoich zobowiązań wynikających z umowy ze skutkiem natychmiastowym w razie opóźnienia klienta w uiszczaniu opłaty miesięcznej, trwającego co najmniej 7 dni, co nie zwalniało pozwanego z obowiązku uiszczenia opłaty miesięcznej oraz wszelkich innych opłat i należności wynikających z umowy w pełnej wysokości.

Powód zobowiązał się nie dokonywać zmian cen w ciągu pierwszych 12 miesięcy obowiązywania umowy (§ 9 ust. 6 umowy).

Zgodnie z § 10 ust. 1 umowa miała wiązać strony przez liczbę miesięcy wskazanych w załączniku nr 1 do umowy, począwszy od daty wskazanej w załączniku nr 1 do umowy jako data rozpoczęcia umowy, tj. 60 miesięcy.

Każdej ze stron przysługiwało wypowiedzenie za 90-dniowym terminem wypowiedzenia, bez podawania przyczyn (...) (§ 10 ust. 3 umowy).

Poza innymi przypadkami wskazanymi w umowie lub przypadkami, jakie przewidują powszechnie obowiązujące przepisy prawa, powód miał prawo wypowiedzieć umowę ze skutkiem natychmiastowym, jeżeli opóźnienie w zapłacie jakiegokolwiek płatności wynikającej z umowy, trwa dłużej niż 28 dni (§ 10 ust. 4 umowy).

(dowody: umowa – k. 18-25; załącznik nr 1 do umowy – k. 27-29; protokół potwierdzenia odbioru i instalacji urządzenia – k. 30-31).

Na przełomie maja i października 2013 r. strony umowy zawartej w dniu 05 czerwca 2012 r. o nr 114/F/12 prowadziły negocjacje w przedmiocie zmiany umowy w zakresie stawek wynagrodzenia powoda. Wiadomością w formie e-mail z dnia 04 października 2013 r. pracownik powoda poinformował pozwanego, że powód wyraził wolę wprowadzenia zmian umowy dotyczących ww. kwestii z dniem 01 listopada 2013 r. Powód zażądał wydrukowania załączonego do wiadomości aneksu oraz jego podpisanie przez pozwanego. Do aneksowania umowy ostatecznie nie doszło z uwagi na brak zgody pozwanego na proponowane nowe wyższe stawki wynagrodzenia powoda.

(dowody: wydruk wiadomości pozwanego z dnia 04.10.2013 r. – k. 67-67; wydruk wiadomości z dnia 04.10.2013 r. – k. 67v-68; projekt aneksu – k. 69; wydruk korespondencji e-mail – k. 73-78; proponowane zmiany – k. 79-81; korespondencja e-mail – k. 82-86).

Pismem z dnia 15 października 2013 r. pełnomocnik pozwanego oświadczył powodowi, iż pozwany nie widzi możliwości zawarcia przedstawionego mu w dniu 04 października 2013 r. aneksu. W jego ocenie zaproponowane stawki wynagrodzenia były niezasadne. Ponadto wezwał powoda do odstąpienia od działań zmierzających do rozważania umowy i kontynuacji negocjacji w przedmiocie wynagrodzenia powoda i sposobu realizowania dostaw materiałów eksploatacyjnych pozowanemu.

(dowód: pismo pozwanego z dnia 15.10.2013 r. wraz z dowodem nadania – k. 70-72).

W dniu 26 września 2013 r., po godzinie 14:00 pozwany korzystając z systemu teleinformatycznego ((...)), posługując się przypisanym do siebie kontem złożył zamówienie na materiały eksploatacyjne, w postaci tonerów (nr katalogowe: (...), (...), (...), (...), (...)). Datą dostawy był dzień 30 września 2013 r. Zamówienie zostało zrealizowane poprzez dostarczenie pozwanemu zamówionych materiałów eksploatacyjnych w dniu 30 września 2013 r.

(dowody: zeznania A. P. – k. 119 oraz płyta DVD na k. 121; raport z dostawy materiałów we wrześniu 2013 r. – k. 94).

W ramach realizacji umowy, w dniu 02 października 2013 r. powód wystawił na rzecz pozwanego fakturę oznaczoną nr (...), obejmującą opłatę miesięczną za okres od dnia 01 września 2013 r. do dnia 30 września 2013 r. Opłata miesięczna

za wrzesień 2013 r., ustalona w oparciu o postanowienia umowne wyniosła 1.979,54 zł brutto. Należność ta płatna do dnia 16 października 2013 r. na rachunek bankowy należący do powoda, wskazany w treści rzeczony faktury. W fakturze wyszczególniono odczyty licznika urządzenia użytkowanego przez pozwanego, stawkę za kopię/wydruk oraz ilość kopii/wydruków przyjętych do opłaty miesięcznej.

(dowód: faktura z dnia 02.10.2013 r. – k. 32-33).

Faktura z dnia 02 października 2013 r. oznaczona nr (...) została doręczona pozwanemu.

(okoliczności niesporne).

Pozwany nie uiszczył w umownym terminie należności wynikającej z faktury oznaczonej nr (...).

(okoliczności niesporne).

W dniu 25 października 2013 r. o godzinie 12:03 pozwany korzystając z systemu teleinformatycznego ((...)), posługując się przypisanym do siebie kontem złożył zamówienie na materiały eksploatacyjne, w postaci tonerów (nr katalogowe: (...), (...), (...) i (...)). W odpowiedzi na zgłoszone zamówienie pozwany uzyskał elektroniczne potwierdzenie zaakceptowania zamówienia i przekazania go do realizacji (nr zamówienia: (...)).

(dowody: wydruk potwierdzenia z dnia 25.10.2013 r. – k. 62; zeznania pozwanego - transkrypcja zeznań pozwanego - k. 141-145; protokół z przesłuchania pozwanego – akt dołączone o sygn. I Cps 70/15 wraz z nagraniem na płycie DVD).

W tym samym dniu, bezpośrednio po otrzymaniu ww. potwierdzenia powód wystosował do pozwanego wiadomość w formie e-mail, w której wskazał, iż dalsze świadczenie pozwanemu usług serwisowych przez powoda zostało wstrzymane. Poinformowano również, że powód zgodnie z umową łączącą strony nie dostarcza pozwanemu materiałów zapasowych.

(dowody: wydruk wiadomości powoda z dnia 25.10.2013 r. – k. 63; zeznania pozwanego - transkrypcja zeznań pozwanego - k. 141-145; protokół z przesłuchania pozwanego – akt dołączone o sygn. I Cps 70/15 wraz z nagraniem na płycie DVD).

O godzinie 15:01 pełnomocnik pozwanego wystosował do powoda wiadomość w formie e-mail, w której powiadomił o trudnościach związanych z kontaktem z pracownikami powoda. Podniósł w niej, że działania powoda narażają pozwanego na szkodę. Z uwagi na brak realizacji umowy przez powoda, pozwany nie może prawidłowo prowadzić własnej działalności gospodarczej. Powód nie wywiązuje się z umowy, mimo, iż zamówienie pozwanego dotarło do powoda i zostało zaakceptowane.

(dowód: wydruk wiadomości pełnomocnika pozwanego z dnia 25.10.2013 r. – k. 64-64v).

Pismem z dnia 14 listopada 2013 r. powód złożył pozwanemu oświadczenie o rozwiązaniu umowy ze skutkiem natychmiastowym. Nadto wezwał pozwanego do zapłaty wszystkich do tej pory nieuiszczonych należności z tytułu umowy, zgodnie z treścią doręczonej faktury. Pozwany odebrał rzeczony pismo osobiście w dniu 14 listopada 2013 r.

(dowód: pismo powoda z dnia 14.11.2013 r. wraz z oświadczeniem o odbiorze pisma – k. 37).

Kolejno, pismem z dnia 04 czerwca 2014 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 1.979,54 zł wraz z odsetkami ustawowymi z tytułu opóźnienia w zapłacie faktury oznaczonej nr (...). Rzeczony pismo zostało doręczone pozwanemu w dniu 07 czerwca 2014 r. Odbiór pisma pokwitowała żona pozwanego.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 04.06.2014 r. wraz z zpo – k. 35-36).

Ustalając stan faktyczny w sprawie, Sąd oparł się na nie budzących wątpliwości dokumentach prywatnych przedstawionych przez strony, których autentyczność nie nasuwała wątpliwości, jak również nie były one

kwestionowane przez żadną ze stron. Treść stosunku prawnego pomiędzy stronami procesu, w tym zakres obowiązków, sposób realizacji świadczeń usług przez powoda i wysokość jego wynagrodzenia Sąd ustalił w oparciu o przedstawioną przez powoda umowę oraz fakturę.

Stan faktyczny został ustalony na podstawie przyznanych i niezaprzeczonych twierdzeń stron zawartych w pozwie, sprzeciwie od nakazu zapłaty, piśmie przygotowawczym powoda na podstawie art. 229 k.p.c. i art. 230 k.p.c., zgodnie z którymi nie wymagają również dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości a gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, Sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Mając to na uwadze, Sąd za bezsporną uznał okoliczność całkowitego zaniechania przez pozwanego zapłaty faktury z dnia 02 października 2013 r. oznaczonej nr (...). Pozwany nie zaprzeczył twierdzeń i przedstawionych na ich poparcie dowodów, iż nie uiścił na rzecz powoda całej należności z tej faktury (opłaty miesięcznej) za usługi świadczone przez powoda w miesiącu wrześniu 2013 r. Pozwany nie kwestionował stawki ceny za kopię/wydruki wykonane urządzeniem w tymże miesiącu. Nie kwestionował również ilości tychże kopii/wydruków. W rezultacie pozwany nie kwestionował wysokości należności wynikającej z ww. faktury za miesiąc wrzesień 2013 r. W rezultacie powyższe okoliczności, jako niezaprzeczone i niebudzące wątpliwości w świetle okoliczności sprawy uznać należało za bezsporne. Odnosząc się z kolei do twierdzeń powoda, Sąd uznał, że twierdzenia te są spójne z treścią załączonej umowy, faktury i wezwania do zapłaty.

Podstawą ustaleń faktycznych były również zeznania A. P., która była pracownikiem powoda. W ocenie Sądu zeznania tego świadka zasługiwały na uwzględnienie w całości, albowiem były spójne. Nie były również kwestionowane przez pozwanego. Świadek potwierdził, że w miesiącu wrześniu 2013 r. pozwany dokonał wyłącznie jednego zamówienia na materiały eksploatacyjne, w dniu 26 września po godzinie 14:00. Złożenie powyższego zamówienia zostało poparte innym środkiem dowodowym w postaci raportu z dostawy materiałów we wrześniu 2013 r. (k. 94). Pozwany nie przedstawił żadnego kontrdowodu podważającego zeznania świadka w tym zakresie.

Co do zasady za wiarygodne aczkolwiek nieistotne dla ustalenia stanu faktycznego a zarazem rozstrzygnięcia Sąd uznał zeznania świadka J. T. (protokół rozprawy w sprawie o sygn. akt I Cps 86/15 wraz z płytą DVD; min. od 04:10-00:12:00). Zeznania świadka w sposób bardzo ogólny obrazowały przebieg współpracy pomiędzy powodem a pozwanym w ramach umowy o świadczenie usług. Świadek, który pomagał pozwanemu przy prowadzeniu działalności gospodarczej. Opisał w swych zeznaniach swoje osobiste odczucia związane z realizacją umowy przez strony. Świadek jednak nie odniósł się w rzetelny i szczegółowy sposób do przyczyn wstrzymania wykonania umowy świadczenia usług przez powoda, całkowicie pomijając kwestię niezapłaconej faktury za miesiąc wrzesień 2013 r. Zeznania tego świadka potwierdzają natomiast fakt, iż zawarta przez strony umowa nie zapewniała prawidłowej realizacji zamówień przez pozwanego. Niewątpliwie pozwany miał problemy ze sprawnym realizowaniem zamówień swoich klientów, co związane było nie tyle ze złą wolą i nienależytym wykonaniem umowy o świadczenie usług (nie potwierdza tego żaden dowód), lecz z niewydolnością skonstruowanego przez strony procesu stosunku prawnego i niedostosowania go do realiów. Z uwagi na dużą ilość zamówień klientów pozwanego, umowa ta nie gwarantowała sprawnego przepływu informacji oraz materiałów eksploatacyjnych pomiędzy stronami. Świadek J. T. zeznał, iż początkowo współpraca układała się bardzo dobrze. Problemy pojawiły się dopiero po tym, jak pozwany rozbudował swoją działalność gospodarczą i zyskiwał coraz więcej klientów a tym samym zamówień (na druk wizytówek – głównie). Co jednak istotne dla rozstrzygnięcia, zeznania tego świadka, podobnie jak pozostałe dowody przeprowadzone na wniosek pozwanego nie wykazały w żaden sposób rzeczywistej wysokości szkody poniesionej przez pozwanego wobec rzekomego nienależytego wykonania umowy przez powoda. Za niewiarygodne Sąd uznał zeznania świadka w części, w której wskazał, iż przyczyną zakończenia działalności gospodarczej przez pozwanego były zamierzone działania powoda.

Podobnie należało ocenić dowód z zeznań pozwanego M. B. przesłuchanego w charakterze strony. Wypada podkreślić, że dowód ten z założenia ustawodawcy ma wyłącznie charakter pomocniczy dla sprawy. Przesłuchania strony nie służy umożliwieniu stronie ustosunkowania się do zebranego wcześniej materiału dowodowego. Dowód ten ma pozwolić na wyjaśnienie okoliczności, które nie zostały jeszcze wyjaśnione w toku postępowania dowodowego. Pozwany, podobnie jak świadek J. T. w sposób bardzo ogólny zobrazował przebieg współpracy pomiędzy powodem a pozwanym

w ramach umowy o świadczenie usług. Zeznania pozwanego, podobnie jak pozostałe dowody przeprowadzone na wniosek pozwanego nie wykazały w żaden sposób rzeczywistej wysokości szkody poniesionej przez pozwanego wobec rzekomego nienależytego wykonania umowy przez powoda. Okoliczności związane z prowadzeniem przez strony negocjacji zapisów aneksu do umowy, który ostatecznie nie został inkorporowany do łączącego strony stosunku prawnego były dla rozstrzygnięcia sprawy nieistotne. Fakt prowadzenia takich rozmów potwierdza jedynie wniosek, iż umowa była niedostosowana do realiów prowadzonej przez pozwanego działalności gospodarczej, za co odpowiadają łącznie obie strony stosunku prawnego. Za niewiarygodne Sąd uznał zeznania pozwanego w części, w której wskazał, iż przyczyną zakończenia działalności gospodarczej przez pozwanego były zamierzone działania powoda.

Sąd pominał pozostałe dowody bowiem uznał, iż były one nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy w świetle art. 227 k.p.c.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Podstawę prawą roszczenia strony powodowej stanowiły przepisy Kodeksu cywilnego regulujące umowę zlecenie, tj. art. 734 - 751 k.c. Zawarta pomiędzy stronami umowa oznaczona nr 114/F/12 z dnia 05 czerwca 2012 r., kwalifikowała się bowiem jako umowa o świadczenie usług, do której, według art. 750 k.c., w braku przepisów szczególnych, odpowiednie zastosowanie znajdują przepisy o zleceniu.

W myśl art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Według art. 735 § 1 k.c. jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie.

Podstawowe obowiązki stron zostały uregulowane w treści umowy, zawartej na piśmie i nie budzą wątpliwości co do ich znaczenia. W niniejszej sprawie umowa stron została ukształtowana w ten sposób, że powód - zleceniobiorca zobowiązał się do świadczenia na rzecz zleceniodawcy – pozwanego – usług w polegających na bieżącym utrzymaniu w stanie przydatnym do użytku urządzenia o nazwie X (...) oznaczonego nr (...), w zamian za zapłatę comiesięcznych wynagrodzeń (opłat miesięcznych), obliczanych jako iloczyn stawki za kopie i liczny wykonanych kopii w danym miesiącu.

Wynagrodzenie objęte żądaniem pozwu dotyczyło świadczenia usług w okresie od dnia 01 września 2013 r. do dnia 30 września 2013 r. Za okres ten pozwany nie zapłacił powodowi wynagrodzenia w łącznej kwocie 1.979,54 zł.

Pozwany w niniejszym postępowaniu kwestionował zasadność żądania powoda, podnosząc, że skoro - najogólniej rzecz ujmując - nie był zadowolony z jakości usług świadczonych przez powoda i zarzucał nienależyte wykonanie zobowiązania przez powoda na gruncie łączącej strony umowy o świadczenie usług, to nie ma obowiązku uiszczania wynagrodzenia za te usługi w miesiącu wrześniu 2013 r.

Pozwany nie zaprzeczył natomiast w ogóle tego, iż nie uiszczył na rzecz powoda całej należności (opłaty miesięcznej) za usługi świadczone przez powoda w miesiącu wrześniu 2013 r. Pozwany nie kwestionował wysokości ustalonej w fakturze z dnia 02 października 2013 r., oznaczonej nr (...). Nie zakwestionował współczynników w niej wskazanych, w oparciu o które opłata miesięczna była ustalana. Należność ta płatna do dnia 16 października 2013 r. na rachunek bankowy należący do powoda. Pozwany nie przeczył, że faktura ta została mu doręczona. Pozwany nie przedstawił dowodu na okoliczność, iż zgłaszał powodowi fakt niedoręczenia mu faktury we wskazanym w umowie terminie (§ 9 ust. 10 umowy). Zarzut, iż powód nie „przypomniał” pozwanemu o uchybieniu w płatności kwoty wynikającej z tejże faktury jest całkowicie bezzasadny. Wspomnieć należy, że taki obowiązek powoda nie wynika z żadnego postanowienia umownego. Pozwany w tymże stosunku prawnym, podobnie jak powód, był profesjonalistą (przedsiębiorcą) prowadzącym działalność gospodarczą na własny rachunek. Z tego względu winien on na bieżąco kontrolować stan płatności swoich zobowiązań, w tym wobec powoda, z którym pozostawał w stałych stosunkach gospodarczych.

Ukształtowanie uprawnień zlecającego w wypadku niezadowolenia z jakości usług kontrahenta, jest jedną z istotnych cech odróżniających umowy starannego działania od umów rezultatu. Odnosząc się do umów drugiego rodzaju, weryfikacja prawidłowości realizacji zobowiązania, zależy od oceny ostatecznego skutku podjętych czynności. Odpowiedzialność za właściwe wykonanie umowy wyraża się przede wszystkim w uprawnieniach przysługujących w ramach rękojmi, w tym uprawnienia do żądania obniżenia wynagrodzenia w odpowiednim stosunku (por. art. 637 k.c.).

Podobnego uprawnienia nie przewidują natomiast przepisy dotyczące umowy zlecenia i odpowiednio umów o świadczenie usług. W wypadku nienależytej realizacji takich umów zlecającemu przysługują roszczenia odszkodowawcze, co jednak wymaga zgłoszenia odpowiedniego zarzutu i wykazania przesłanek odpowiedzialności, według zasad określonych w art. 471 k.c. Może on też w takich przypadkach zerwać umowę (art. 746 § 3 k.c.).

W wypadku reżimu odpowiedzialności kontraktowej wierzyciel (na gruncie tych rozważań pozwany), chcąc wykazać istnienie zgłoszonej do potrącenia wierzytelności względem powoda zgodnie z określoną w art. 6 k.c. w powiązaniu z art. 471 k.c. regułą ciężaru dowodu winien był wykazać, iż przysługuje mu wobec powoda wymagalna wierzytelność pieniężna w wysokości zgłoszonej do potrącenia.

Rzeczą pozwanego było więc udowodnienie, że powód wykonał umowę nienależycie, pozwany poniósł szkodę majątkową we wskazanej wysokości (konkretnej wysokości) oraz, że pomiędzy tymi okolicznościami istnieje adekwatny związek przyczynowy.

Należało stwierdzić, że na gruncie niniejszej sprawy szkoda pozwanego w ogóle nie została wykazana, przede wszystkim co do wysokości. Pozwany nie zdołał wykazać choćby w sposób przybliżony, na jaką kwotę miałyby ona opiewać. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał również na określenie dokładnych dat, w których powód rzekomo nienależycie wykonywał umowę. Z całą pewnością taka sytuacja nie zaszła w miesiącu wrześniu 2013 r. na co jasno wskazuje materiał procesowy. Z zeznań pozwanego złożonych w charakterze strony wynika, iż takich sytuacji było około 10, niemniej jednak pozwany nie podał przy tym żadnych szczegółów (dat, jakie konkretnie obowiązki zaniechał powód przy świadczeniu usług a zarazem, które z postanowień umowy zostało naruszone). Okoliczności te nie znajdują potwierdzenia nie tylko w przedstawionych przez pozwanego dokumentach (głównie wydrukach korespondencji e-mail), ale również w zeznaniach świadków. Wreszcie godzi się zauważyć, że pozwany, reprezentowany w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego, nie zgłosił zarzutu potrącenia. Powód w rozpoznawanej sprawie przedłożył wszelkie dowody potwierdzające zasadność jego roszczeń, zaś pozwany ograniczył się wyłącznie do wskazania niewłaściwej realizacji przez powoda świadczonych usług. Pozwany twierdząc, iż poniósł w związku z nieprawidłowym wykonywaniem przez stronę powodową umowy szkodę, nie wykazał okoliczności, warunkujących w świetle art. 471 k.c. odpowiedzialność kontraktową dłużnika. Na poparcie swojego stanowiska nie przedstawił bowiem – o czym była mowa wyżej – żadnych dowodów. W konsekwencji Sąd uznał, iż nie są spełnione przesłanki potrącenia, o których mowa w art. 498 k.c.

Warto w tym miejscu dodać, że zarzut potrącenia jest formą dochodzenia roszczenia zrównaną w skutkach z powództwem (por. wyrok Sądu Najwyższego z 4 listopada 1963 r., sygn. I CR 857/59 - N.P. 1964 nr 12). Podlega zatem wymaganiom stawianym wobec pozwu co do określenia żądania, przytoczenia okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie oraz wskazania dowodów. W szczególności zgłaszający zarzut potrącenia w procesie ma obowiązek określić swoją wierzytelność, wykazać jej istnienie i w kategorięczny sposób wyrazić wolę potrącenia w celu wzajemnego umorzenia skonkretyzowanych wierzytelności (por. wyrok Sądu Najwyższego z 18 kwietnia 2000 r., sygn. III CKN 720/98).

W ocenie Sądu, zarzuty podniesione przez pozwanego nie uzasadniają oddalenia powództwa a zmierzają wyłącznie do uchylecia się od obowiązku zapłaty za wykonane usługi powoda. W szczególności uwaga ta odnosi się do podniesionego zarzutu nadużycia prawa (art. 5 k.c.). W ocenie pozwanego powód naruszył zasadę wolności gospodarczej i wykorzystał swoją dominującą pozycję, zarówno na gruncie postanowień umowy serwisowej jak i jej realizacji. Z taką oceną nie zgadza się natomiast Sąd. Zdaniem Sądu zarzut ten dotyczy wyłącznie okoliczności

związanej z wolą i działaniami powoda odnośnie zwiększenia stawek wynagrodzenia i zmiany umowy w tym zakresie, na które to zmiany pozwany nie wyrażał zgody. Zarzut ten nie odnosi się natomiast do okoliczności związanej z zapłatą jednej z faktur, której należność ustalona była przecież w oparciu o pierwotne brzmienie umowy łączącej strony. Nadmienić należy również, iż kwestia skuteczności dokonania rozwiązania umowy ze skutkiem natychmiastowym przez powoda nie miała istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Faktem jest to, iż w ustalonym przez Sąd stanie faktycznym powód posiadał takie uprawnienie z racji zalegania przez pozwanego z płatnością opłaty miesięcznej.

Kierując się powyższym, Sąd zasądził w punkcie 1 sentencji wyroku od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.979,54 zł.

O odsetkach sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c., mając na uwadze, że pozwany popadł w opóźnienie z zapłatą należności wynikającej z faktury oznaczonej nr (...). Zgodnie z treścią art. 481 k.c. powód może żądać zapłaty odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, chociażby nie poniósł żadnej szkody. Należność z ww. była wymagalna już w dniu 17 października 2013 r., bowiem termin jej płatności upływał w dniu 16 października 2013 r. Jeśli strony nie ustaliły inaczej – do dnia 31 grudnia 2015 r. odsetki za opóźnienie były równe odsetkom ustawowym i wynosiły w okresie od 14 września 2013 r. do 22 grudnia 2014 r. – 13%, w okresie od 23 grudnia 2014 r. do 31 grudnia 2015 r. – 8%, zaś od dnia 1 stycznia 2016 r. wynoszą one sumę stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych (obecnie 7%).

Zasadne okazało się zatem żądanie zapłaty 1.979,54 zł. Od daty 17 października 2013 r. powód może domagać się zapłaty odsetek od całej uwzględnionej sumy.

Podstawę orzeczenia o kosztach procesu stanowiły art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. według których pozwany powinien zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw, w tym wynagrodzenie reprezentującego stronę pełnomocnika będącego radcą prawnym.

Na koszty takie składały się zatem opłata od pozwu w kwocie 30,00 zł, opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 600,00 zł, ustalone na podstawie § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z dnia 23 kwietnia 2013 r. poz. 490 ze zm.), znajdującego zastosowanie w sprawie niniejszej w myśl § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r. poz. 1804).

Z tych względów Sąd orzekł, jak w sentencji.